

at de have, hvad enten det er udtalt bestemt i Grundloven eller ikke, ifølge Sagens Natur en Omnipotents; men det Spørgsmaal ligger ikke for til Afgjorelse, her er kun Spørgsmaal, om vi skulle strax bringe denne Sag ind i en vis Stikfælde, om vi skulle danne et Præcedens for, hvorledes Sager af denne Art skulle behandles og overgives til Domstolenes Varetægt, eller om vi skulle forbeholde os til et senere Tidspunkt at tage Beslutning derom, naar vi først see, hvorledes disse Sager ere tilgaaede, naar vi ved Hjælp af Forhørene have faaet den behørig Kundskab om dem. Saaledes troer jeg, at Thinget ved at betragte det Forslag, jeg har gjort, vil see, at Sagen stiller sig; jeg præjudicerer ikke Noget, jeg udflyder kun Afgjørelsen af dette vigtige Spørgsmaal til en Tid, hvor vi have bedre Leilighed til at tage Beslutning derom.

Ordføreren: Udvalgets Betænkning indeholder, at det efter Udvalgets Formening er afgjort, at Nogle skulle tiltales, og at der er begaaet saadanne Forseelser, at Tiltale skal finde Sted; men ved Forhørene skal det nærmere oplyses, hvem det er, der skal tiltales. Det kan ikke af de modtagne Dplysninger afgjøres med Bestemthed, og jeg antager, at Thinget med Sikkerhed kan overlade Dyrigheden, navnlig Indenrigsministeriet, at afgjøre, hvem Tiltale skal anlægges imod efter de Dplysninger, som Forhørene derom maatte komme til at indeholde. Dersom Forhørene skulde tilstilles Thinget, og her skulde tages Beslutning, vilde Sagen ikke kunne afgjøres, førend i næste Forsamling, og jeg veed ikke, om det skulde være rigtigt at udsætte den saalænge, ligesom jeg heller ikke troer, at det egentlig tilkommer Thinget at beordre Action eller Tiltale med Nogen. Dersom Indenrigsministeren ikke forholder sig i den Henseende, som Thinget ønsker, kan det nærmere kræve Regnskab af ham, som han vistnok vil være villig til at aflægge. Jeg kan derfor ikke fravige den af Udvalget gjorte Indstilling.

Norgaard: Ved at læse Udvalgets Betænkning over denne Sag nøie igjennem, er jeg kommen til det Resultat, at jeg troer, at Udvalget i flere Henseender har manglet adskillige Dplysninger om Sagens rigtige Sam-

menhæng. Saaledes hedder det nemlig i Betænkningen: „af Haandsopræklningen kunde Valgbestyrelsen ikke tydeligt skønne, hvilken af Candidaterne, der havde de fleste Stemmer“; hertil maa jeg tillade mig at bemærke, at, som Sagen stillede sig for mig, troer jeg neppe, der blev, i det mindste ikke, tagen nogen Beslutning ved Stemmegivning, hvorved Formanden i Analogie med Valglovens § 30 sidste Passus, gjorde Udslaget, ligeledes maa jeg bemærke, at der blev ingen Candidat kaaret, uagtet det tydeligt nok er befalet i samme Paragraphs mellemste Sætning, at Kaaring skal finde Sted. Endvidere har Udvalget udtalt i sin Betænkning, at det fandt, at de begaaede Feil, navnlig ved at afbryde Valghandlingen den 4de Decbr. forrige Aar, og ved den 3die Januar dette Aar at lade stemme paa en Candidat, der ikke havde været paa Valg den 4de Decbr., var af en saa stor Betydning, at det ikke burde hengaae, uden at blive Gjenstand for nærmere Undersøgelse. Hertil maa jeg bemærke, at jeg netop den Gang var af samme Mening og nærede samme Anskuelse om Sagen, som den, Udvalget nu er kommen til; thi jeg indgav ved sidste Valghandling en skriftlig Protest imod, at Valget den 3die Januar maatte blive betragtet som et nyt Valg, men kun som en Fortsættelse, eller videre Supplering af det gamle; ligeledes indgav jeg samme Dag en skriftlig Protest imod Valg paa nye Candidater, som ikke behørigt vare stillede ved forrige Valg den 4de Decbr. f. A. Videre skal jeg ikke gaae ind paa Sagen; kun skal jeg tilføie den Bemærkning, at jeg troer ikke, at Formanden var berettiget til at vise Valgcandidaten ud af Valgsalen, saaledes som Tilfældet var med mig, idetmindste finder jeg det ikke stemmende med Valglovens § 27, som siger: „at Afgangen staaer aaben for Enhver;“ men, da Stemmerne vare afgivne, kom Formanden hen til mig og bad mig gaae ud, og da jeg gjorde Indvending derimod, og spurgte ham, hvad Lovsted der hjemlede ham en saadan Fremfærd, fik jeg det Svar, „at nu skulde det saaledes være, og var det ikke rigtigt, saa hvilede Ansvaret derfor paa ham“, og dertil svarede jeg, at, uagtet jeg fandt det baade urigtigt og ulovligt, saa kunde jeg, om det var ham meget om at gjøre, gjerne gaae ud, men saa bad jeg